

Nicolae VASILE

Ghiocei și suflete

*Mergeam prin pădure,
călcam apăsat
peste frunzele uscate,
de Dumnezeu aruncate,
printre copacii viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiocei,
romantică tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru o directoare,
să fie mai înțelegătoare.*

*Deodată,
unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav, privind spre Soare,
reușise să strapungă,
frunze moarte să învingă,
dându-și energia toată,
la lumină să răzbată.*

*Brusc,
m-am simțit ciudat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mă fac,
pe unde o să mai calc?
Sub orice frunză
putea fi un ghiocel
și fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!...*

*Așa este și în viață!...
Suflete firave,
ce le-avem în față,
am putea călca pe ele,
fără minte,
fiindcă nu mai privim
deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.*